

Hundepist, han havde brugt, vilde der have ligget blodige Strimer paa hans alleredes Rygstykker; saaledes haaned han dem for den Politik, de have drevet i de sidste 2—3 Aar. Saaledes spingede han — hvad man, naar man taler om det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds, vel nærmest maa kalde — Tugtens Nis over de nye allieredes Rygstykker. Han kunde jo gerne have omtalt dem som iblandt os andre dog forholdsvis ordentlige Mennesker, da de i denne Sag vilde være sammen med ham. Men det gjorde han ikke; han kunde ikke nægte sig den Fornøjelse at give dem endnu lidt Fugtel, samtidig med, at han haabede paa dem og indrullerede dem som nye Kæmpere i Kampen for at vinde Grundloven tilbage fra Sultetøjet. Jeg føler mig nu imidlertid saa overbevist om, at man om Bisnepolitikken i hvilken som helst Form, den fremkommer i, vil kunne komme til at sige, naar der er gaaet en ganske kort Tid, ligesom en Politiker har sagt ved et Møde paa Sjælland: „Den syntes født til Bagateller, og noget stort den blev ej heller“. Jeg synes nemlig, at naar vi ere rigtig retfærdige over for vore egne Handlinger, er det den Dom, vi maa fælde over den hidtil førte Bisnepolitik. Den passer ganske overordentlig godt paa den, og jeg er overbevist om, at den nye ikke vil blive et Haar bedre. — Endelig vil jeg blot slutte med en Udtalelse til det ærede Medlem om hele hans Grundlovsbetragtning. Dette med Grundlovsbetragtningen skal nemlig efter min Mening altid frem, saa snart det ærede Medlem omtaler et lidt ovvet Punkt; hvor Argumenterne ere hule, og hvor Standpunktet er opkræuet, der skal det altid høde herpaa, idet der saa til Slutning laves en rigtig Kraftsalve om Kampen for Grundloven og Sligt. Det ærede Medlem mener, at man ikke har Kærlighed til Grundloven og ikke har Vilje til at vinde den tilbage, fordi man ikke holder saa mange Taler om den som han. Men deri tager det ærede Medlem dog fejl. Jeg vil anbefale det ærede Medlem, naar han kommer hjem efter at have holdt saadan en Tale, at læse nogle saa Scener af Holbergs Erasmus Montanus, hvor Erasmus og hans Broder tale med hinanden. Denne Bøndeknøs, som der taler med sin lærde Broder, vilde kunne give det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds ikke saa ganske lidt at tænke paa i den Henseende, og jeg tror nu rigtignok, at baade Høire og mange andre her i Landet med Hensyn til det ærede Medlems mange Ord saa at sige maa komme til at tænke paa det gamle kendte

Ordsprog: „Den Hund, der gøer mest, bider ikke“.

Formanden (Høgskro): Der er nu indtegnet 7 Talere. Det vil af Hensyn til Arbejdet i det andet Ting være nødvendigt, at denne Sag bliver sluttet senest i Morgen, men da vi i Morgen pleje at være fri, for at Udvalgene kunne arbejde, har jeg ansat dette Aftenmøde i det Haab, at vi dog i dette kunde slutte Forhandlingerne. Jeg vil endnu foreslå, om det skulde lykkes, og jeg vil derfor henstille til de Talere, der have forlangt Ordet, om de kunne fatte sig noget kortere end adskillige af de Talere, der allerede have haft det.

Brandes: Naar jeg har begæret Ordet i Aften, og, skønt Tiden er saa fremrykket, har fastholdt det, og heller ikke trods den ærede Formands Opfordring vil frasfalde det, kommer det deraf, at det synes mig, at det er en meget alvorlig Sag, vi i Øjeblikket have for, og at vi, som have været med til den Politik, som Folketinget i de sidste Aar har ført, have nogen Pligt til at udtale os herom særlig naar man, som jeg, har været med blandt dem, der maafee mest have anbefalet denne Forhandlingspolitik, som er ført her i Folketinget. Det forekommer mig, at det under den Debat, som her er ført, er blevet sagt og egentlig ikke modsagt, at det er en ny Politik, vi her skulde ind paa. Jeg maa sige, at jeg fortaar heller ikke andet, end at det er Tilfældet, og det synes mig, at de Herrer, som ere Benner af dette Lovforslag, som vi i Øjeblikket behandle, i Virkeligheden heller ikke have modsagt dette. Hvis det ikke var Tilfældet, vilde de nemlig ikke, saa ofte som de have gjort det, hævde, at den Politik, vi have ført, intet Resultat havde bragt, ingen Frugter havde sat, men nu skulde det endelig vise sig, hvad der kunde komme ud af Forhandlingspolitikken. Jeg vil i Parentes gøre de Herrer opmærksomme paa, at naar de sige den Art af Ting, gaa de en vis Mands Grunde, nemlig det ærede Medlems for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg). Han har hævdet, at Forhandlingspolitikken ingen Ting var til, at dens Resultater vare intet, og at vi lige saa godt kunde spare den, men hvorfor de Folk, der have været med til at føre denne Politikk i de senere Aar, ville staa op og sige det, forstaar jeg sandelig ikke. Det er ikke mig, der skal gøre dette, thi jeg har den Anskuelse, at Forhandlingspolitikken har netop bragt de Resultater, man havde ventet, og den maa